



איריס בן כי-1975, בתצלומים שבהם דיגמנה עבור "העולם הזה"
הוא חיפש אצל אחרות מה שלא יכול היה לקבל אצלי...

"אני משוכנע שאילו היה אורי זוהר חושב שקיימת באיזשהו מקום מרוחק נשמה אשר ניתן להחזירה בתשובה, הוא היה יוצא באמצע הלילה למשימה הזאת. מדוע נשמתו המעונה של ילד קטן, המחפש את אביו ולא מוצא אותו, היא משימה פחותה בחשיבותה?"

חבר-כנסת חרדי יכול להפוך את המדינה כדי שעוד בית-קפה, במקום כלשהו בארץ, יהיה סגור בשעתים הקודמות ליציאת-השבת, אבל כאשר ילד זועק ובוכה, זוהי כנראה עובדה שפחות מפריעה לו. אם כי אני חייב לציין שכאשר פנינו אל ח"כ אברהם שפירא, התשובה לא היתה שלילית. הוא אמר: העוזר שלי יפנה אליכם תוך שעה, כדי לקחת את הפרטים. השעה התארכה מאוד, ועד היום לא קיבלתי שום פנייה ממנו. ניסתי שוב ושוב לייצור איתו קשר, אבל לא נענית. מעניין איזה איום הוא קיבל, אשר הצליח להוריד אותו מן הנושא.

"חודשיים אחרי שאשתי נעלמה עם הילד, פניתי אל משרד-החקירות של משרד חרד ודב גולדברג, באמצעות מכר משותף שלנו, וביקשתי את עזרתו. תם כחודש הילד. אני לא יכול לפרט כרגע את פעולותיהם של חרד ושותפו. אוכל רק לומר שהיום, כשהתיק נמצא בידי היחידה לפשעים חמורים במיש"טרת-ישראל, הם אינם פעילים בעניין זה."

ישרפו את האוטו

האם ידוע לו על מיקרים הרומים הללו?

"מיקרה רומה ממש אני לא מכיר, אשמח לשמוע אם יש כאלה, וליצור קשר. ידוע לי על מיקרים שבהם המחזירים-בתשובה, בשיתוף עם ההורה שחזר בתשובה, משתדלים לרופף את הקשר בין ההורה, שלרעתם הוא אפיי קורס, לבין ילדיו. די קשה לעמוד נגד זה. הם משתמשים באיומים, כשיטות הפחדה, בדברי נאצה שמקומם לא יכיר רם על הנייר. קיבלתי איומים כמו: יש רפו לך את האוטו! תשיג לך אורטופד טוב! ודברים דומים. אם איריס תרצה עכשיו, או בעתיד,

איך מרגיש אדם רתי כאשר הוא צריך להיאבק באנשים, שבסך-הכל אמונתם זהה לשלו?
נחשון: "כשהתחילה הפרשה, סברתי לתומי שכאשר אפנה לאישי-ציבור, כמו חברי-הכנסת החרדים או לאנשים שהם נושאי-הרגל של החזרה-בתשובה, כמו אורי זוהר, הם ימהרו לעזור את הטירוף הזה. נדהמתי כאשר גיליתי שלא כך הם פני הדברים."

את ערכה בעיניי, ולכן לא סיפרה לי עליך. אם כי לי זה היה, לכל היותר, מחמיא.
"על הקאריירה שלה ידעתי שהיתה דוגמנית בבגד עור. ראיתי את התמונה של מאתה תקופה, וזה הכל. איריס לא אהבה לדבר על הקטע הזה בחייה. אבל היא מאוד אהבה. מהמאות על הופעתה החיצונית, אהבה תשומת לב."

עוררו בליבה ספקות רתיים, כאלה או אחרים, אם היא הולכת בררך הישר, או לא. די היה שחברה שלה, ממאה-שע"רים או מאחת השכונות הקיצוניות בב"ג-ניברק, הטיפה לה מעט מוסר, כדי שאיריס תחזור הביתה ותשאל אותי: האם אני בסדר?

היא ראתה בי סמכות, ונהגתי להר"גוע אותה, כפי שאכן האמנתי. איריס אהבה להתלבש יפה, לטפח את עצמה, לישון שעות רבות, עד אחרי 9 בבוקר. זאת — כדי לשמור על יופייה. היה לה מיבחר של פאות בגוון שיערה המקורי — אותו לא סיפרה — גוונים שונים של בלונד. רוב הזמן היא חבשה פיאה. היא אהבה מאוד את הילד, אבל לא כליך הסתדרה איתו. **עד כאן.**

אורי זוהר לא הגיב

ספור אישי: כאשר שאלו נחשון הראה לי את תמונותיה של איריס, היא נראתה לי מוכרת, דומה דימיון מפתיע לצעירה שהיכרתי לפני שנים — דוגמנית בשם איריס בן. מה שבילי-כל אותי היו תמונותיה כשהיא חובשת פיאה — ובהן נראתה שונה לגמרי מאותה איריס שהיכרתי. ברקתי בספר-טלפון ישן שלי, מצאתי את מיספר הטלפון של הוריה, שאר תו נתנה לי או, והופתעתי לגלות שהמיספר הרשום אצלי זהה למיספר הוריה של איריס נחשון. שמה המקורי, אגב, הוא איריס בלינקס. כאשר נישאו, לא ידע נחשון שהוא מתחתן עם איריס בן, דוגמנית ידועה למדי, שהיתה פעם אחת המועמדות בתחרות מלכת-היופי ופרשה זמן קצר לפני טקס הבחירה. כאחד הימים ראיתי במיקרה בגל"י יון ישן, כשבועון לאשה את תמונתה של איריס בן, סיפר שאול. "היא נראתה לי יותר מאשר מוכרת. שאלתי את אשתי אם זו היא. תשובתה היתה מתחמקת. היא אמרה משהו כמו: תחליטי אתה, ומיהרה לשנות נושא. "אותי זה לא עניין, ושכחתי מזה. עכשיו, כשאני שומע שזו אכן היא, אני מופתע. אולי היא חבשה שעובדת כמי עשה-תפוחה בתחרות-יופי תוריד



איריס בחתונתה עם אמה, שולמית ליבני
היא התענייה בנילוול-נשמות, במלאכים, בשדים..."

מדובר באשה שיצאה סתם מבית כע"לה, אלא בחבורה מאורגנת, שהחליטה, מנימוקים רתיים, לחטוף את הילד. הכרתי את איריס, אז ליבני, לפני שש שנים. הייתי אז גרוש, אחרי תקופת-נישואין קצרה ומכאיבה. רבנית מבני-ברק, מהמכוברות שביניהן, סיפרה לי על בחורה גרושה, בעלת-תש"ו-בה, שתכונותיה הבולטות, מלבד התיכונה שלה, הן צורתה החיצונית: בלונדית יפה ותמידה.

פגשתי אותה. צורת-הפגישות שלנו היתה רחוקה מן המקובל בציבור החרדי. היו לנו נסיעות ארוכות אל תוך הלילה, כילוי בבת-קפה, מסכת-פגישות שהשתרעה על פני כמה חודשים. התאהבנו ונישאנו.

אצל איריס, היחס לרברים כמו אמנות על סוגיה השונים — ציור, מוסיקה, ריקוד — והיחס בין גבר לאשה, היה מורכב: מצד אחד היא אהבה את כל אותן הנאות-החיים, והיתה מאושרת כאשר הגיעו אליה, ומצד שני, תמיד סבלה מן החשש — אולי זה אסור. חשש שקופת, כנראה, עליידי מחזיריה בתשובה.

כאשר היכרתי אותה היא נמנעה מלצייר, מלקרד, מלשמוע מוסיקה שאיננה רתית. אבל לא היה קשה לשכנע אותה לשוב ולעשות את כל הרברים האלה, ואף ליהנות מהם. איריס חזרה לעשות את כל אלה, ואף צפתה, יחד איתי, בטלוויזיה, וזאת בהנאה רבה. אי-אפשר לומר שמפעם לפעם, לי אורך שנות-חינו המשותפות, לא התי-